SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

14 MEI 1936

Met iederen hup sprong de jonker hooger de lucht in. (Zie blz. 2)

DE BETOOVERDE LAARZEN

★

HOE VERSCHILLEND WAREN DE TWEE LANDJONKERS VAN ELKAAR

☆

★

DANK ZIJ DE LAARZEN WERD HET PRINSESJE GERED

★

IN een kleine stad leefde eens vele, vele jaren geleden een schoenmaker, die een buitengewoon knap vakman was. Hij had helaas echter een groote fout, een fout die hem eens bijna veel verdriet bezorgd had: onze knappe schoenmaker was vergeetachtig!

Luister maar eens, wat er met hem gebeurde!

In de buurt van het stadje, waar de schoenmaker woonde, lagen twee landgoederen: Oosterburcht en Westerzate, op elk waarvan een landjonker woonde. De jonker van Oosterburcht was een heel vriendelijk, goed mensch, die alleen een beetje opvliegend van aard was, maar op Westerzate woonde een nare, hatelijke man, dien niemand gaarne mocht lijden.

Eens op een morgen dan was de schoenmaker in zijn werkplaats bezig een paar laarzen te maken, toen hij een helder stemmetje hoorde zeggen:

„Goeden morgen, meester! Je schijnt het zoo druk te hebben, dat je niet eens tijd gehad hebt te zien, hoe mooi 't weer vandaag is!"

„Neen, helaas niet!" antwoordde meester Peksnoer. „En dat komt door deze laarzen, die vanmiddag klaar moeten zijn — want de jonker van Westerzate heeft me een flink pak rammel beloofd, indien ze dan niet gereed zijn!"

„Dat schijnt dan wel een ruw heerschap te zijn!" vond het elfje — want dat was de bezoekster, die zoo juist in de schoenmakerij gekomen was — „gelukkig maar, dat je ze al bijna af hebt, zooals ik zie."

„Ja, maar ik heb ook den heelen nacht doorgewerkt," antwoordde meester Peksnoer, „want de jonker van Oosterburcht wilde ook graag vandaag zijn nieuwe laarzen hebben. Kijk daar staan ze, met die blauwe veters. Ja, dat is nog eens een aardige man, die jonker van Oosterburcht!"

Het elfje dacht er over na, hoe ze den boozen jonker van Westerzate net zoo vriendelijk en aardig zou kunnen maken als zijn buurman van Oosterburcht. En toen de schoenmaker even de werkplaats verliet om in zijn winkel een klant te helpen, maakte ze van de gelegenheid gebruik, om fluks een tooverzalf onder de zolen te smeren van de laarzen met de groene veters, welke laarzen voor den kwaadaardigen jonker bestemd waren.

Daarna riep ze meester Peksnoer een vriendelijk „goedendag" toe en vloog weer heen, terwijl ze hartelijk lachte bij de gedachte aan wat er nu geschieden ging.

Baas Peksnoer maakte snel het paar laarzen gereed en toen zette hij beide paren op een plank, om vervolgens wat gemakkelijker op zijn stoel te gaan zitten uitrusten. Hij knikkebolde van den slaap en zou al spoedig ingeslapen zijn, indien een stem hem niet opgeschrikt had, die zeide:

„Zoozoo, ik zie dat mijn laarzen al klaar zijn, baas Peksnoer! Dat zijn ze zeker, deze hier op de plank?"

Het was de jonker van Oosterburcht, die sprak.

„Ja.... ja.... zeker, dat zijn ze!"

Ons schoenmakertje was nog zoo doezelig, dat hij het eerste het beste paar greep en dat voor zijn klant inpakte. En hij bemerkte niet, dat deze laarzen groene veters bezaten, want anders had hij wel geweten, dat ze voor den anderen klant bestemd waren.

Maar iemand anders zou het wel bemerken — en die andere was de jonker van Oosterburcht.

Zoodra deze met zijn nieuwe laarzen thuis kwam, wilde hij proberen, hoe ze hem wel pasten, en daarom trok hij ze meteen maar aan en reeg ze stevig vast.

„Tjonge, ik voel me zoo licht als een veertje met die laarzen aan mijn voeten," dacht hij, toen hij loopen wilde en voelde, dat hij het vertrek bijna ronddanste.

Maar dat was nog lang niet alles — de laarzen begonnen uit zichzelf met hem op en neer te huppelen en al spoedig kon hij geen minuut meer stilstaan.

Hopsa! Hopsa! Hopsa! zoo ging het en met iederen hup sprong de jonker hooger de lucht in, tot groote verbazing en schrik van een ieder, die het zag.

Hij hupte het vertrek uit, de trap af, de poort door en den weg op — de poortwachter stond hem verstijfd van schrik na te staren, toen deze zijn heer over hem heen had zien springen.

Hoe de jonker ook om hulp schreeuwde, het hielp hem niets, want er was niemand, die hem tot staan kon brengen. Degene, die zijn laarzen beet trachtte te pakken, werd onherroepelijk mee omhoog getrokken, zoodat hij meehuppen moest tot hij weer losliet.

Zoo hupten de laarzen dan met den ongelukkigen jonker voorbij het landgoed Westerzate, waarvoor ze hem 'n extra hoogen sprong deden maken. In dat oogenblik kreeg hij iets te zien, dat hij later goed onthouden bleek te hebben.

Al spoedig zag het elfje, dat zoo'n plezier gehad had bij de

gedachte, hoe de booze jonker zijn straf kreeg, een huppend wezen, maar toen ze den man herkende, schrok ze toch wel erg!

Dat was immers de aardige jonker van Oosterburcht en niet de booze van Westerzate.

„Dan moet ik me in de laarzen vergist hebben, toen ik er de tooverzalf op smeerde!" dacht het elfje en daar ze een verstandig elfenmeisje was, zei ze meteen een paar tooverwoorden, die aan de huppelpartij van den armen jonker van Oosterburcht een einde maakten.

„Och, och, wat ben ik daar moe van geworden!" kreunde de jonker en hij ging er bij in het gras zitten, „wat een paar akelige laarzen zijn dat!"

„Dat zijn de uwe heelemaal niet — u heeft de verkeerde laarzen aangetrokken!' zei 't elfje. „Blijft u hier maar even zitten uitrusten, dan zal ik uw eigen laarzen even gaan halen."

Als de wind vloog ze naar meester Peksnoer's huis en daar zag ze dan ook werkelijk de goede laarzen met de blauwe veters op de plank staan. Het schoenmakertje zat op zijn stoel nog te slapen na al de vermoeienissen van den vorigen nacht. Nu begreep 't elfje er alles van — fluks ruilde ze de laarzen om en vloog met het goede paar naar den jonker van Oosterburcht terug.

„Het was eigenlijk toch wel goed, dat ik die huppellaarzen 'n poosje aan gehad heb!" lachte deze tegen 't elfje. „Want die zijn zoo hoog met me gesprongen, dat ik door het dakvenster van Westerzate naar binnen heb kunnen kijken — en daar zag ik den jonker van Westerzate voor onze prinses staan, die hij op 'n stoel had vastgebonden. Hij is het dus, die haar gevangen genomen heeft."

„Oh!" riep het elfje uit. „Goed dat u dat gezien hebt. Dan moet u direct naar den koning rijden en hem vertellen, waar de prinses zich bevindt. U krijgt dan nog een groote belooning ook!"

De jonker ging vlug naar Oosterburcht om 'n paard te halen, en toen reed hij spoorslags naar den koning.

Intusschen was de booze jonker naar den schoenmaker gegaan, om op barschen toon zijn nieuwe laarzen op te eischen. Meester Peksnoer pakte ze keurig voor hem in en toen ging de hatelijke jonker weer fluks naar huis terug.

„Eerst zal ik m'n nieuwe laarzen aantrekken en dan zal ik de prinses gaan vertellen, dat ik haar niet weer vrij laat, voordat ze beloofd heeft met me te trouwen," grinnikte hij.

Maar hij grinnikte niet meer, toen de laarzen met hem begonnen rond te huppen. En hoe hupten de laarzen! Voordat het elfje ze weer bij den schoenmaker op de plank had gezet, had ze ze eerst nog eens flink dik met tooverzalf ingesmeerd, waardoor ze nog erger hupten dan voorheen.

Toen de koning na een poosje met al zijn soldaten en den jonker van Oosterburcht op Westerzate aankwam, zag hij een grappig schouwspel: de booze heer van Westerzate hupte en sprong, zonder een oogenblik te kunnen stilstaan.

„Laat hem maar — hij heeft zijn straf al te pakken!" zei de koning tot zijn soldaten, die daarop de prinses uit haar gevangenschap bevrijden gingen.

Vervolgens gingen allen naar het landgoed van den jonker van Oosterburcht, om dezen er voor te bedanken, dat hij de verblijfplaats van de prinses gevonden had. En bij die gelegenheid schonk de koning hem nog Westerzate op den koop toe als belooning.

„Nu, dat is die onplezierige huppelpartij wel waard geweest!" dacht de jonker van Oosterburcht en hij had gelijk ook.

Poppenkindje

Loesje brengt haar poppenkind
Naar haar kleine bedje —
Voor een kruikje en de flesch
Zorgt haar zusje Netje.

Popje was vandaag niet goed,
Zeker wat verkouden —
Zij zal maar een dag of twee
Haar in bedje houden.

Popje ziet een beetje bleek,
Had geen zin in spelen —
Wat zal 't arme poppenkind
Zich in bed vervelen.

Met zoo'n kleine zieke pop
Heb je wat te stellen —
Netje vraagt — „Zal 'k haar misschien
'n Sprookje gaan vertellen?

Van Roodkapje en de Wolf
Of van Hans en Grietje?" —
„Neen," zegt Loesje, „zing maar wat,
't Liefst een wiegeliedje."

Popje luistert, ligt heel stil
Gaat misschien wel slapen —
Zij heeft, Loesje zag het wel,
Steeds al liggen gapen.

Netje zingt met zachte stem......
En dan na een poosje
Fluistert zij aan Loesje's oor:
„Pop slaapt als een roosje."

ANNIE DE HOOG—NOOY.

TEDDIE IN POPPENLAND

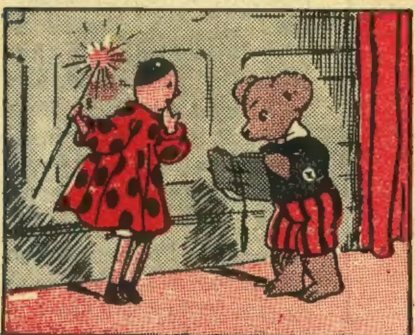
DE TOOVEREIKEL VERANDERDE ZICH SNEL IN EEN SLEUTEL, DIEN TEDDIE GEBRUIKEN KON, OM HET GEHEIME VAKJE IN DEN MUUR MEE OPEN TE MAKEN.

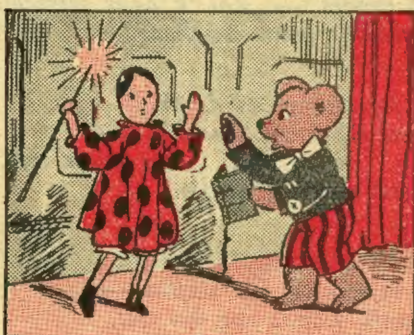
"KUN JE ME NOG EEN OOGENBLIKJE ZOO DRAGEN, LIESJE?" VROEG HIJ. "HET KASTJE IS AL OPEN EN 'T TOOVERBOEK EN DEN TOOVERSTAF HEB IK DUS BIJNA TE PAKKEN."

POP LIESJE WAS GELUKKIG EEN STERKE, STEVIGE POP EN ZE HIELD ZICH GOED.-ZIE DAAR HAD TEDDIE DE GESTOLEN VOORWERPEN GEVONDEN, DIE DE REUS HIER VERSTOPT HAD

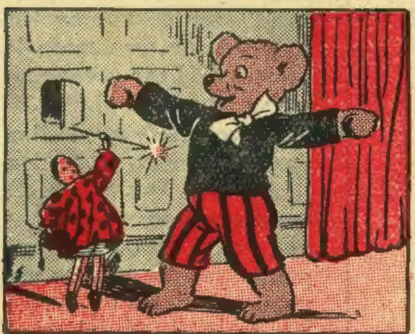
"LAAT IK EENS EVEN 'T TOOVERBOEK INKIJKEN. ALS IK EEN REUS WORD, BEHOEF IK NIET MEER BANG VOOR REUS WOLHAAR TE ZIJN!" SPRAK HET BEERTJE EN HIJ HAD GELIJK OOK.

DE BLADZIJDEN, WAAROP DE TOOVERWOORDEN STONDEN, WAREN AL SPOEDIG GEVONDEN EN TOEN BEGON TEDDIE DIE DIRECT TE LEZEN, TERWIJL LIESJE DEN TOOVERSTAF ZWAAIDE.

JA, DAAR BEGON BEERTJE AL GROOTER EN GROOTER TE WORDEN. DE TOOVERWOORDEN BLEKEN DUS HUN WERK WEL TE DOEN. TEDDIE LACHTE TEVREDEN: "IK BEN AL BIJNA 'N ECHTE REUS.

"TSJONGE, TEDDIE WAT BEN JE NU GROOT!" RIEP LIESJE UIT. "IK GELOOF, DAT JE AL EVEN GROOT ALS REUS WOLHAAR BENT!"-"JA, EN IK VOEL ME OOK REUZESTERK," JUICHTE TEDDIE.

DAAR WERD REUS WOLHAAR WAKKER EN BEGON ZICH GAPEND UIT TE REKKEN. HIJ BESLOOT OM MAAR WEER EENS OP TE STAAN EN VOOR DE VERANDERING WAT TE GAAN TOOVEREN.

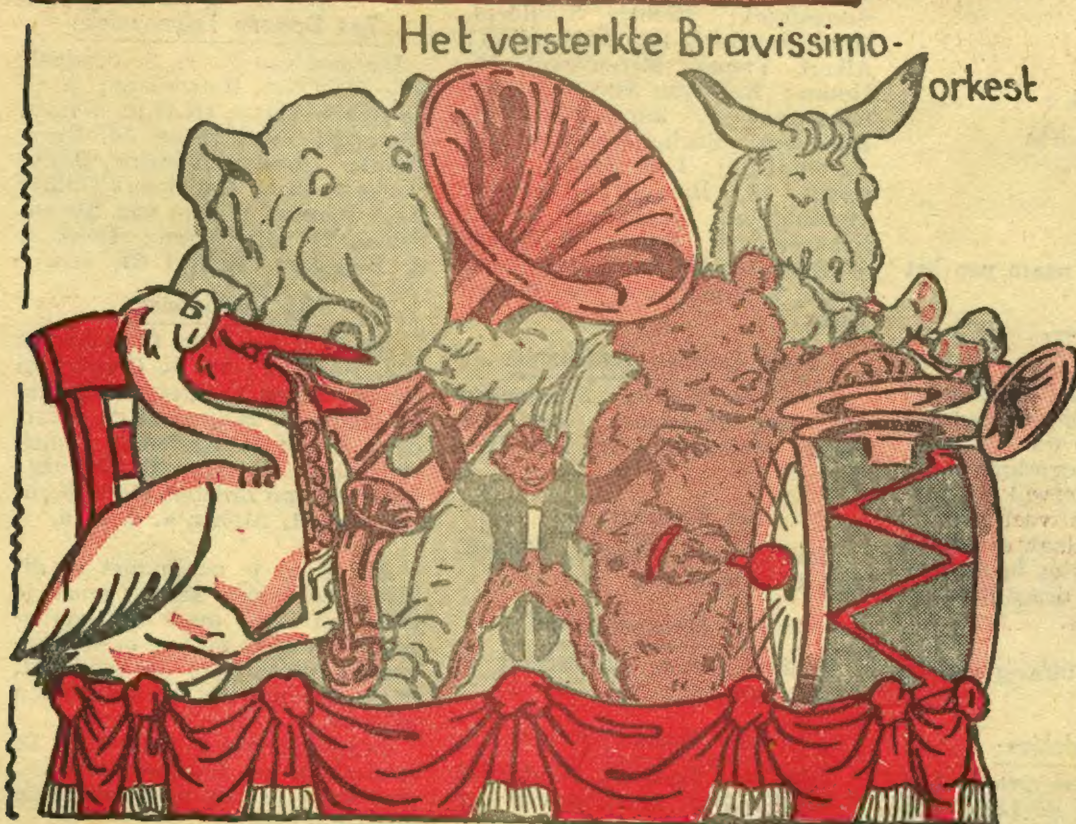

MAAR WAT WAS HIJ VERBAASD, TOEN HIJ DAAR OPEENS REUS TEDDIE IN DE KAMER ZAG RONDSCHARRELEN! "WIE-WIE-WIE BEN JIJ?" VROEG HIJ STOTTEREND VAN DEN SCHRIK.

ONS CIRCUS GEHEEL COMPLEET

Hier zijn de laatste artiesten

SJORS heeft je de vorige week beloofd, dat je in dit nummer het nog aan je circus ontbrekende vinden zou en zooals je ziet, hij heeft woord gehouden als steeds.

Hiernaast zie je dan den geleerden olifant compleet met zijn dresseur en vier vroolijke berijders, terwijl daaronder het versterkte Bravissimo-orkest voorkomt. Of de muzikanten veel kunstgevoel bezitten is nog de vraag, maar op het eerste gezicht valt je al op, dat ze met hart en ziel spelen.

Je weet natuurlijk al, wat je met deze teekeningen doen moet, nietwaar? Op een stuk karton plakken, dan onder een stapel boeken goed vlak laten drogen en vervolgens voorzichtig uitknippen. Ten slotte wordt aan den achterkant onderaan een blokje hout geplakt, zoodat ook deze twee laatste stukken van het circus Bravissimo staan kunnen.

Nu ben je gereed en kun je voorstellingen gaan geven. Het zou al raar moeten loopen, als je daarmee niet een talrijk en aandachtig publiek trok.

Wanneer de voorstelling afgeloopen is, dan

ZIE VERVOLG BLADZ. 7

UITSLAG DER PAASCHPRIJSVRAAG

Groot succes voor Sjors

Bijna alle Sjors-klanten blijken goede puzzelaars te zijn

SJORS heeft met Paschen heel wat trouwe klanten aan het puzzelen gezet, te oordeelen naar den stroom van oplossingen, die hij van jullie in ontvangst kreeg te nemen. Maar over het resultaat heeft hij niet te klagen, want over het algemeen waren er maar weinig foute antwoorden bij; een teeken, dat je door het wekelijksche raadselhoekje in Sjors al een heele vaardigheid in het puzzelen verkregen hebt.

Maar nu de oplossing.

Te beginnen in het midden bovenaan moest je dan de volgende instrumentennamen vinden:

Trommel
tRiangel
vIool
bAs
harmoNika
Groote trom
trompEt
fLuit

waaruit je dus den naam van het instrument

TRIANGEL

verkreeg. De man met den triangel stuurde dus de uitvoering van den Paaschmarsch in de war.

Je begrijpt wel: er waren zestig prijzen uitgeloofd, terwijl het aantal goede oplossers veel grooter bleek te zijn. Vandaar dat Sjors onder jullie door loting heeft moeten vaststellen, wie dezen keer een prijs zouden krijgen.

Ziehier dan den uitslag van de loting:

Zes Spaarklokjes:

Jansje Smit, Lauriergracht 113, Amsterdam; Rina de Leur, Crocusstraat 13, Den Helder; Nelis Barendrecht, Noord Einde 93, Brielle; Nico Piet, Langestraat 90, Alkmaar; Jos. Hovens, Lottum B 65 (Lbr.); Henriëtte Elzas, Waterstraat 1, Zutphen.

Twee Flacons voor Odeur:

Neeltje Vriezen, Breukelschestraat 48, Boxtel; Bets v. d. Kaa, Graaf van Bloistraat 18, Gouda.

Zeven Dominospelen:

Franske Mraz, Granaatstraat 11, Heerlen; Anton Oosterhuis, Westzijde 164, Zaandam; Jan Vriend, Waterweg 71, de Bilt; F. en B. Krips, Eksterstraat 7, Leeuwarden; Johan Meier, Trompetsteeg 17, Arnhem; Joh. Driesen, Dahliastraat 18, Utrecht; Sieds Schilstra, Anna Paulownastraat 27, Groningen.

Een Armbandje:

Jannetje Mastenbroek, Dahliastraat 25, Rotterdam

Tien Gezelschapsspelen:

Rien Booy, Galerij 22, Boskoop; Siem de Vries, van Effenlaan 6, Amersfoort; Mientje Smulders, Haarlemmerdijk 182, Amsterdam; Albert Ytsma, Merenstraat 50, Hoorn; Kees van Staveren, Helmersstraat 2, Zandvoort; B. Koenders, Bocholtschestraat 9, Aalten (Gld.); Loes Mulder, Veerstraat 13, Bussum; Angélique Helsmoortel, Kanaalweg 34 C, Scheveningen; Bob v. d. Broek, Walhofspark 30, Enschedé; Corrie Graaf, v. Linschotenstraat 6, Den Haag.

Twee Doozen Tafeltennis:

Gerie de Zwarte, Schoterweg 168 zw., Haarlem; Jan van Strien, Molenstraat 73, Den Helder.

Een Timmerdoos:

Reinder van Zweden, Vissersdijk 1, Winschoten.

Een Mecanodoos:

Freddy Cohen, Staalstraat 8, Amsterdam.

Vier Naaidoozen:

Trien van Straaten, Westerweg C 208, Heiloo; Marietje van der Goes, Grindweg 232, Bennekom; Lientje v. d. Bosch, Appelstraat 174, Den Haag; Annie Alkema, Voorstraat 29, Lekkerkerk.

Vijf Foto-albums:

Jeanne Bekker, Straatweg 100, Hillegersberg; Lena Annes, Stephensonplein 13, IJmuiden; Matje Dortants, Baneheiderweg 2, Bocholtz (L.); Bep Kiela, Warmoezierstraat 15, Delft; Joke Franken, Bavelsche laan 39, Ginneken.

Twee Serviesjes:

Alie Kooy, Nieuwehaven 9 a, Rotterdam; Loekie Hartman, Havendijk 24, Gorinchem.

Drie Metaalpiano's:

Lory Brommert, Bredascheweg 503, Tilburg; Loekie Markus, Wilgenlaan 136, Halfweg; Guustje Verpaalen, Dorpstraat A 72 a, Rucphen (N.B.).

Vijf Doozen Insteekmozaïek:

Ben de Goede, Rademakerstraa 8 b, Soesterberg; Inie v. Yperen, Thijmstraat 97, Nijmegen; Wim Brinkman, Broekkade 1, Vlaardinger Ambacht; Nellie Karman, Henriëtte Ronnerstraat 11, Dordrecht; Frans Koster, Twijnstraat 26 bis, Utrecht.

Zes Doozen Legmozaïek:

Bernard van Essen, Soetendaalsche plein 6 A, Rotterdam; A. C. de Beurs, Petten (N.H.); Gerard Dissevelt, Vondelstraat 54, Roermond; Herman Klinzing, Julianastraat 63 C, Hansweert (Zld.); Kees Schram, Willem van Abcoudelaan 24, Driebergen; Henk v. d. Biggelaar, Heuvel 31, Oss.

Vijf Verfdoozen:

Rie de Kruyf, Gen. Cronjéstraat 108, Haarlem; W. de Graaf, van Heemstralaan 41, Deventer; Mary Hauwers, Bollenlaan 2, Naarden; Ingrid v. Kesteren, Langevielesingel D 65, Middelburg; Leendert van Zwieten, Oudshoornscheweg 11, Alphen a. d. Rijn.

Als je nu je naam niet in dit lijstje hebt zien staan, moet je toch den moed maar niet verliezen, want Sjors zal nog meer prijsvragen uitschrijven en wie weet, of je dan niet tot de gelukkigen behoort.

Intusschen los je maar flink de raadsels in het Raadselhoekje op, dan word je nog eens een heele puzzle-bolleboos.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

TSJIEP WEET DEN WEG NIET MEER

TSJIEP, het kuikentje, zit erg in de penarie, omdat hij al pikkende en piepende midden in een doolhof terecht is gekomen, waaruit hij den weg naar huis niet meer weet te vinden.

Je begrijpt zeker wel, dat je Tsjiep niet zoo aan zijn lot kunt overlaten en dat het je plicht als dierenvriend is, hem den weg naar zijn huis even te wijzen.

Ga er dus maar even bij zitten en zoek voor Tsjiep den terugweg door al die kronkelgangen op. Links boven op het plaatje zie je Tsjiep's moeder al aan de deur staan uitkijken naar den rakker. Dus daar moet je onzen vriend naar toe brengen.

Verborgen voornamen

IN de onderstaande zinnen is telkens 'n jongens- of 'n meisjesnaam verborgen, op zoodanige wijze, dat deze namen door opeenvolgende woorden of deelen van woorden gevormd worden. Probeer eens of je ze vindt.

1. *Zie je mijn pet ergens?*
2. *Opgepast, Pa, u loopt op het gras.*
3. *De detective liep den man na.*
4. *Schud niet met de flesch, die ik je gegeven heb; oude wijn moet voorzichtig behandeld worden.*
5. *Van hier ziet men een prachtig panorama.*
6. *Je banjo hangt daar aan den muur.*
7. *Deze stoel is al afgestoft.*
8. *De officier liet zich door zijn oppasser zijn sjako brengen.*
9. *Wij kunnen vandaag helaas geen langer ritje maken.*
10. *De hond tilde zijn poot toen op.*

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

HET VERLOREN SCHAAP

Als je de teekening op den kop houdt, zie je den kop van het verloren schaap links onderaan tegen den boomstam aan.

EEN HUISELIJK TAFEREELTJE

Ziehier dan het huiselijke tafereeltje, dat je zelf te voorschijn kon roepen uit het raadselachtige plaatje.

Dat het Sjors voorstelt, die moeite doet zijn vader niet in den weg te loopen, heb je natuurlijk zelf al direct gezien.

REBUS-KRUISWOORDPUZZLE

1 h	2 a	s	3 p	e	4 l
■	v	■	e	■	a
5 b	e	d	r	o	g
■	r	■	s	■	e
6 b	ij	s	t	e	r

ONS CIRCUS COMPLEET

(Vervolg van blz. 5)

gaan alle dieren in den kermiswagen, hoor! Want als je ze niet goed bij elkaar houdt, raak je ze kwijt; denk daar vooral aan! En wanneer er eenige nummers op het programma zouden ontbreken, trekt het circus direct veel minder toeschouwers; vooral tegenwoordig, in dezen moeilijken tijd.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN OPENHARTIGE VERKLARING

